

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.977 van 3 oktober 2002
in de zaak A. 113.046/VII-25.088.**

In zake : 1. de b.v.b.a. EFFILOCHAGE VAN AARSELE (EFFILAAR),
 2. de n.v. JECK-IMMO,
 3. de n.v. VALMARO,
 4. Carl VAN OVERSCHELDE,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaten D. RYCKBOST en E. RYCKBOST,
 kantoor houdende te OOSTENDE,
 E. Beernaertstraat 80

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 82-84.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. EFFILOCHAGE VAN AARSELE (EFFILAAR), de n.v. JECK-IMMO, de n.v. VALMARO en Carl VAN OVERSCHELDE op 20 november 2001 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 21 september 2001 waarbij "het beroep aangetekend tegen het besluit van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) van 1 juni 2001 waarbij de OVAM beslist dat de eigenaar, de b.v.b.a. EFFILAAR, Ten Hovestraat 3 te 8700 Tielt, niet aantoont dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van het Bodemsaneringsdecreet en dat de eigenaar bijgevolg verplicht is om in te gaan op de aanmaning tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek", ongegrond wordt verklaard;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. RYCKBOST, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat M. COTTIELS die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat het betoog van de verzoekende partijen er op neerkomt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit duidelijkheid zal brengen over het aangebrachte wetenschappelijke bewijs over de bron van verontreiniging en eventueel bekrachtigen dat afdoende is aangetoond dat de verontreiniging op een naburig terrein is ontstaan, zodat de verzoekende partijen niet moeten saneren, en dat de ernst van de middelen ook de ernst van het nadeel beïnvloedt, dat zonder schorsing de sanering noodzakelijkerwijze al zal zijn uitgevoerd op het ogenblik van uitspraak over het annulatieberoep, dat na een eventuele vernietiging wellicht geen vrijstelling van de saneringsplicht door de administratieve overheid zal worden verleend aangezien de verontreiniging inmiddels reeds zal zijn gesaneerd zodat het verzoek zonder voorwerp zal zijn geworden, dat dit meteen

ook de mogelijkheid uitsluit om een beroep te doen op de tussenkomst van OVAM overeenkomstig artikel 45, § 2, van het bodemsaneringsdecreet, dat een latere vordering jegens de aansprakelijke partij voor de bodemverontreiniging, de n.v. SERVI-LAB, geen oplossing biedt daar deze niet voldoende kredietwaardig is om de kosten gepaard gaand met de bodemsanering te dragen, dat bovendien door de uitvoering van de gehele sanering het bestaan en de levensvatbaarheid van de eerste verzoekende partij in het gedrang komt daar een raming van dergelijke sanering door de bodemsaneringsdeskundige BELCONSTULTING wordt geraamd op 375.050 euro voor wat betreft de kosten voor grondwatersanering en op 19.000 euro voor wat betreft het opstellen van een beschrijvend bodemonderzoek, dat dit meebrengt dat de ontwikkeling van de eerste verzoekende partij sterk zal worden afgeremd daar deze kosten een investeringslast van 50% betekenen in vergelijking met de balans van 1999, dat wat de tweede, derde en vierde verzoekende partij aangaat, deze op basis van eerdere contractuele regelingen eveneens gehouden zijn tot sanering over te gaan, in geval er daadwerkelijk zou moeten worden gesaneerd;

3.1. Overwegende dat de bestreden beslissing de verzoekende partijen er niet toe verplicht tot bodemsanering over te gaan, doch enkel de eerste verzoekende partij oplegt een beschrijvend bodemonderzoek te laten uitvoeren; dat indien uit dat bodemonderzoek zou blijken dat de verontreinigde gronden moeten worden gesaneerd er in elk geval een formele beslissing zal moeten worden genomen waarvan desgevallend de schorsing en de nietigverklaring zal kunnen worden gevorderd; dat de nadelen gepaard gaande met de plicht tot sanering alsdan door een schorsing van de tenuitvoerlegging van dat saneringsbesluit zullen kunnen worden voorkomen; dat, gelet op het ingestelde annulatieberoep, de niet-erkenning van de eerste verzoekende partij als onschuldig bezitter niet definitief is en de onwettigheid ervan wel degelijk nog kan worden aangevoerd; dat, wat de uit het bestreden besluit voortvloeiende plicht tot het opmaken van een beschrijvend bodemonderzoek betreft, nergens uit blijkt dat de kosten ervan, geraamd op 19.000 euro, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaken;

3.2. Overwegende dat het aanvoeren van een ernstig middel een voorwaarde is die cumulatief met de vereiste van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt opgelegd opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte zou kunnen worden bevolen; dat de ernst van het middel in

principe dan ook geen invloed heeft op de ernst van het moeilijk te herstellen nadeel;

3.3. Overwegende, tenslotte, dat de verzoekende partijen met hun vordering tot schorsing nog beogen op korte termijn duidelijkheid te verkrijgen aangaande het "aangebrachte wetenschappelijke bewijs van de bron van verontreiniging" waardoor een einde zal worden gemaakt aan de rechtsonzekerheid dienaangaande; dat evenwel de omstandigheid dat een eventuele schorsing tot een snellere afhandeling van de zaak zal leiden en spoedig een einde zou maken aan de rechtsonzekerheid - die overigens inherent is aan elk annulatieberoep - nog niet betekent dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is dat rechtstreeks voortvloeit uit het bestreden besluit;

3.4. Overwegende dat niet voldaan is aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen zonder dat een onderzoek moet worden gedaan naar de ontvankelijkheid van de vordering in hoofde van elk van de verzoekende partijen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie oktober tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.